

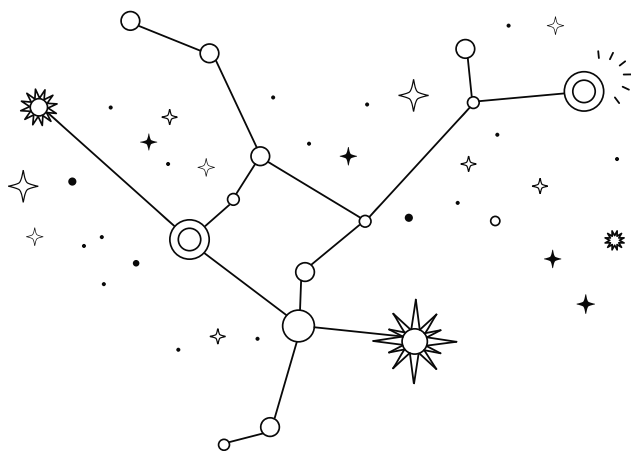
Francesc Miralles

VIATGE A ANDROMEDA

Francesc Miralles

VIATGE A ANDRÒMEDA

Fanbooks

© Francesc Miralles, 2025
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2025
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.fanbooks.cat
fanbooks@grup62.com

Primera edició: gener del 2025
ISBN: 978-84-10028-33-3
Dipòsit legal: B. 21.053-2024
Impress a Catalunya

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible
i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47. Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb la finalitat d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

1

Fins a aquest dimarts al matí, aquella havia estat una aula normal plena d'adolescents endormiscats. La majoria dels vint-i-set estudiants de secundària anaven plegats des de feia alguns anys i les relacions entre tots ells eren més o menys fluides, amb dues excepcions.

La primera s'anomenava Andròmeda, un nom extravagant però que li esqueia, ja que era misteriosa i llunyana com la galàxia. Des del seu pupitre vora el finestral, a través de les seves ulleres de sol observava la vida com si no anés amb ella. Feia temps que el professorat havia desistit de fer-li treure a classe aquelles lents fosques. Alguns opinaven que devia tenir un problema ocular, però qui la coneixia millor sabia que era una qüestió de caràcter espiritual.

L'Andròmeda era una *hater* silenciosa. Odiava la realitat, el món i a ella mateixa. Ni tan sols el quinquí de classe, que es recolzava a la paret oposada de l'aula, s'atrevia a provocar-la.

L'altra excepció era l'Hèctor, un noi cepat i bondadós que ocupava l'última fila de la classe. Immòbil com un rèptil, la seva tímidesa patològica feia que no es comuniqués amb ningú, potser perquè no creia en la possibilitat de ser entès.

A la pausa del pati, seia sol a la graderia més alta i mirava el cel. Res més. De tornada a l'aula, els seus ulls

blaus vagaven una estona per l'espai habitat, com si busqués sense èxit el senyal de wifi que li permetés connectar-se amb la resta.

Després es congelava i la mirada li quedava fixa en un punt indeterminat. Aquest punt acostumava a ser la nuca de l'Andròmeda.

Retornant a aquell maleït dimarts, no va ser fins ben avançat el matí que els alumnes van adonar-se que hi havia dues absències a classe. Com que, per raons diferents, tots dos estaven sempre abstrets i no intervenien als debats, no va ser fins al migdia quan el setciències que dirigia la revista del col·legi, en veure la finestra clara, va comentar: «Falta l'Andròmeda».

«Tampoc no ha vingut l'Hèctor», va fer veure una de les estudiants del darrere.

No era una notícia que meresqués més atenció. Al cap i a la fi, sempre faltava algun alumne per malaltia o pel motiu que fos.

Tanmateix, dimecres les classes van començar amb les mateixes dues absències. La professora de matemàtiques va anotar al quadern d'assistència que l'Andròmeda i l'Hèctor no havien anat a classe. Ningú no els havia vist mai relacionar-se. De fet, no havien intercanviat mai cap paraula. Allò descartava que haguessin fet campana junts.

Que tots dos haguessin faltat dos dies seguits semblava, doncs, una casualitat.

Acabant aquell dimecres, la directora de l'escola s'en-carregaria de fer-los veure que no era així.

2

Faltaven només deu minuts per a dos quarts de cinc, quan el timbre desfermaria una desbandada en totes direccions d'aquell poble de quatre mil habitants que alguns estaven capficats a dir-ne ciutat.

Tahoe Falls podia quadruplicar la població a l'estiu, quan els turistes hi venien atrets pels esports aquàtics i el petit casino, una influència de la propera Las Vegas que avergonyia els locals. De fet, els pocs delictes registrats a la localitat solien ser comesos per jugadors despistats, borratxos o totes dues coses alhora.

La resta de l'any, aquell era un lloc on no solia passar res destacable, més enllà de morts per malaltia o accident, incloent-hi un ofegament al llac cada quinze anys.

Faltaven, doncs, deu minuts per acabar les classes quan un espetec a la porta va precedir l'entrada de la directora de l'escola, coneguda popularment com la Coronela.

Més enllà del discurs inaugural de cada curs, aquella dona que depassava els cinquanta rarament es deixava veure fora del seu despatx, així que tota la classe va entendre que alguna cosa no rutllava. La seva expressió greu va contribuir que les seves paraules fossin seguides amb total atenció:

—Crec que ja deveu haver vist que, des d'ahir dimarts, falten dos dels vostres companys.

—Els rarets... —va atrevir-se a xiuxiuejar un alumne.

—Que tots dos no hagin vingut cap dels dos dies no és una coincidència, ja que totes dues absències estan relacionades.

Si la irrupció de la Coronela a l'aula havia captat ja l'atenció dels presents, aquest darrer comentari va elevar encara més l'expectació. El silenci era sepulcral.

—La notícia que vinc a donar-vos és terrible i ahora feliç. Sí, m'atreveixo a dir-ho així.

La posterior pausa de dos segons es va fer insuportable per als alumnes de grau 10 de l'institut de Tahoe Falls.

—Aquest dilluns a la tarda, mentre l'Andròmeda travessava el parc Shallow Creek, va ser atacada a punta de ganivet per un home a qui la policia encara no ha identificat.

La classe va contenir l'alè.

—Els que coneixeu la zona ja sabreu que en aquesta època de l'any és un lloc solitari —va afegir la dona—, així que va ser providencial que l'Hèctor seguís aquell mateix camí a certa distància i veiés què passava.

—I com va acabar? —va preguntar amb aprensió la delegada de classe.

—Quan va veure que l'home del ganivet se l'endua darrere uns matolls, l'Hèctor va córrer a ajudar-la. No va dubtar a llançar-se contra ell i lluitar a mort amb l'agressor, que va acabar fugint després de clavar-li diverses ganivetades.

Va sentir-se més d'un «Déu meu!» entre el murmuri, que la dona va silenciar aixecant el braç.

—Pel que sabem, l'Hèctor es troba fora de perill. L'Andròmeda es recupera a casa seva del xoc emocional. Us prego que sigueu discrets i respectuosos amb ella, quan

sigui capaç de tornar a classe. Ja sabeu que té baixa tolerància a ser el centre d'atenció. —La directora va escombrar la classe amb la mirada abans de concloure—: Pel que respecta a l'Hèctor, espero que el valor d'aquest noi trobi el reconeixement que mereix.

Dit això, va sonar el timbre que marcava el final de les classes.

A diferència dels altres dies, però, els alumnes d'aquella aula van seguir clavats a les cadires.

La primera a tornar va ser l'Andròmeda. La classe sencera va aturar-se, com una foto fixa, quan va entrar vestida de negre amb les ulleres de sol. La seva pell massa blanca mostrava, com un llenç, dues esgarrapades a la galta i una ferida més profunda al coll.

Seguint la petició de la directora, ningú no va fer cap comentari quan va travessar l'aula, caminant molt rígida, fins a ocupar el seu seient.

Una de les noies que seien rere d'ella no va poder evitar posar-li la mà sobre l'espatlla mentre li deia a cau d'orella:

—Ho sento. Estem molt feliços que...

Tot el cos de l'Andròmeda es va sacsejar, com fruit d'una descàrrega elèctrica, el que va fer que la seva companya enretirés la mà i no continués parlant.

El professor d'Història va apartar la seva mirada miop de la protagonista silenciosa aquell divendres. Després es va escurar la gola i va començar a dir:

—Els greus fets viscuts dilluns passat han de dur-nos a reflexionar. Per això, en lloc del tema previst per avui, vull proposar un debat sobre la violència, fent especial èmfasi en la de gènere. Com a ciutadans d'un país lliure, en què tots tenim dret a la seguretat i la intimitat, com hauríem de fer front a un episodi tan terrible com aquest?

Els ulls del professor van aturar-se un instant en l'An-

dròmeda per després tornar al grup. El quinquí de la classe, repenjat contra la paret, va aixecar la veu per dir:

—L’hem de pelar.

—Com dius? —va preguntar el professor d’Història.

—Aquest tros de merda mereix la mort. Segurament és foraster, ningú de Tahoe Falls faria una cosa així. Si torna a aparèixer, el millor és liquidar-lo abans no torni a actuar.

Va aixecar-se un murmurí de veus confoses, que el professor va fer callar tot dient:

—Aleshores tu no creus en la justícia.

—El que proposo és justícia! Si no fos per l’Hèctor, aquesta friqui de negre ja seria sota terra.

La classe va seguir amb un debat sobre la lentitud del sistema judicial a Nevada, un dels vint-i-set estats del país que permetien la pena de mort, tot i que l’última execució datava del 2006.

Quan va sonar el timbre per sortir al pati, els ànims estaven ja molt caldejats. Contravenint les recomanacions de la Coronela, l’Andròmeda es va veure envoltada per mitja dotzena de companys que la metrellaven a preguntes:

—Vas poder-li veure la cara? N’ha fet la poli un retrat robot?

—Per què no li vas clavar una puntada de peu als ous?

—Va arribar a tocar-te?

El cos esprimatxat de l’Andròmeda va començar a tremolar sota el suèter negre amb la famosa portada de Joy Division per al disc *Unknown Pleasures*. Les línies blanques emergint com pics sobre la foscor eren un gràfic del 1919 tret d’una enciclopèdia d’astronomia. Il·lustra el so que emet una estrella en desaparèixer.

I això era el que semblava que li passava a l'Andròmeda, mentre era assetjada pels curiosos. El seu cos tremolava com si un terratrèmol intern estigués a punt d'esfondrar-la. Una gran llàgrima va despenjar-se sota les ulleres fosques tot just abans que ella cridés:

—A la merda!

4

El dilluns següent a l'*incident* —aquest era l'eufemisme amb què es coneixia allò que havia passat—, l'institut de secundària de Tahoe Falls semblava que estigués a les festes del 4 de juliol.

Des que se sabia que l'Hèctor tornaria, després de quatre dies d'hospitalització i dos de repòs, la bogeria s'havia apoderat de cada aula i cada passadís.

Els estudiants de música havien preparat dues peces per rebre'l i esperaven, amb els seus instruments a punt, al vestíbul de l'institut. Darrere d'ells i per les escales, una turba d'alumnes de totes les classes frisava amb ànsia per l'arribada de l'heroi.

Quan l'Hèctor va travessar la porta, ajudant-se d'unes crosses, la banda va començar a tocar l'*Himne a l'alegria*, seguit de l'himne nacional en una versió de jazz.

Els aplaudiments que arribaven des del darrere, com una onada sonora, van servir per emmascarar els errors d'aquell petit concert per al qual només havien tingut unes poques hores d'assaig.

Amb el cap parcialment embenat, l'Hèctor es va passar la mà per l'hematoma del pòmul, sense saber ben bé què fer. A l'hospital li havien cosit cinc talls al tronc. Havia tingut sort que cap li hagués afectat cap òrgan però, cada vegada que es movia, sentia que les ferides s'obrien novament.

En la lluita contra aquell home, que pesava molt més que ell, a banda, s'havia dislocat el turmell.

L'Hèctor va esperar que la música acabés per passar pel costat dels instrumentistes, a qui va donar les gràcies amb un subtil gest del cap. Després, va ser envoltat per una massa humana que el va conduir entre crits fins a la seva aula.

Amb les galtes enceses i el coll xop de suor freda, va voler refugiar-se al seu seient de l'última filera, però la Coronela tenia altres plans per a ell. Després d'agafar-li les mans amb vigor, va ordenar-li amb veu suau:

—Has de seure amb l'Andròmeda. Només avui, d'acord? Vindrà el xèrif a fer una xerrada, i també l'alcalde. Voldran trobar-vos junts, com si fóssiu grans amics. Al cap i a la fi, sou els protagonistes d'aquesta història.

Dit això, li va donar dos copets a l'esquena mentre l'Hèctor mirava d'avançar cap al pupitre de l'Andròmeda. De camí, va ser interceptat una desena de vegades per noies que li agafaven les mans o li plantaven petons a la galta masegada, mentre els nois li feien abraçades.

Abans d'aconseguir ocupar el seient, quedava superar el mur del quinquí de la classe, que li va estrènyer la mà i, amb ulls encesos, li va dir:

—Mataré aquest fill de puta. Li arrencaré els ous i els hi faré menjar crus, t'ho ben prometo.

Després d'això, l'Hèctor es va deixar caure, esgotat, al seient. Al seu costat, l'Andròmeda tenia el cap cot i les mans sobre la taula. Es va fixar que les seves ungles estaven trencades, suposava que per culpa del forcejament. Al cap i a la fi, va recordar, mentre ell lluitava contra el violador i el seu ganivet, ella s'havia llançat sobre l'home amb un roc a la mà.

Era un miracle que tots dos seguissin d'una peça.

Li hauria agradat compartir tot això amb l'Andròmeda, però no sabia com fer-ho, així que es va quedar molt quiet a la cadira, amb la mirada congelada al davant.

Va arribar el xèrif de Tahoe Falls, la camisa del qual semblava a punt de rebentar. Algú va xiuxiuejar que, amb aquest cos, era impossible que pogués caçar ni el violador ni ningú, en l'improbable cas que encara fos al poble.

Amb veu cridanera, va començar el discurs elogiant el valor cívic de l'Hèctor, i després va compartir algunes dades de la investigació. Les descripcions físiques obtingudes no encaixaven amb ningú de la localitat; per tant, va concloure que es devia tractar d'algun boig que estava de pas. Molt probablement, després de l'atac ja es devia trobar molt lluny d'allà.

Les restes de sang i els cabells no havien encaixat amb els registres policials d'ADN, cosa que revelava que l'agressor mai no havia estat fitxat.

Dit això, el xèrif va donar recomanacions per a qui hagués de travessar Shallow Creek i altres zones poc poblades del municipi, així com principis generals de defensa personal i d'alarma per a casos similars.

La xerrada del xèrif va ser molt aplaudida per tothom, a excepció de l'Hèctor i l'Andròmeda, que semblaven haver caigut dins un pou interior, cadascun al seu.

El discurs de l'alcalde, que va entregar a l'Hèctor la medalla de la ciutat, va ser molt més artificiós. Al capdavant, en pocs mesos hi hauria eleccions i convenia aprofitar «l'incident» per enumerar un reguitzell de mesures que prendria el consistori perquè una cosa així no tornés a repetir-se.

L'hora del pati va transcórrer amb relativa normalitat.

Passada l'emoció inicial, els estudiants estaven cansats de tanta pompa i circumstància. Com a única novetat, una marca de begudes i la fleca local havien plantat un esmorzar especial pel «retorn de l'Hèctor», que no es va apropar a tastar-lo.

Com qualsevol altre dia, va pujar fins a l'última graderia ajudant-se de les crosses i, un cop allà, va aixecar el cap al cel.